

หลากหลาย...แง่คิด...ชีวิตงาม....

นำเสนอเมื่อ : 22 พ.ย. 2552

[หน้า 1] [[หน้า 2](#)] [[หน้า 3](#)] [[หน้า 4](#)] [[หน้า 5](#)] [[หน้า 6](#)]

18 นิยามความรักและชีวิต

1. การรักและไม่ได้รับรักตอบ เป็นทุกข์ แต่สิ่งที่ทุกข์ยิ่งกว่า คือการรักใครสักคน แต่ไม่มีความกล้าพอที่จะบอกให้คนคนนั้นรู้ และต้องมาเสียใจภายหลัง
2. ความรักคือความรู้สึกที่คุณยังหวังใใครสักคนอยู่ แม้จะแยกความรู้สึก ความลุ่มหลง และความสัมพันธ์แบบรักใครออกไปแล้ว
3. สิ่งที่น่าเศร้าในชีวิต คือการพบคนที่มีความหมายอย่างมากสำหรับเรา แต่มาคนพบภายหลังว่าเราไม่ได้ถูกกำหนดมาเพื่อสิ่งนั้น และจะต้องปล่อยให้ผ่านพ้นไป
4. เมื่อประตูแห่งความสุขปิดลง ประตูแห่งความสุขบานอื่นก็จะเปิดขึ้น แต่เราก็เผลอแต่มองประตูที่ปิดลงไปแล้วเห็นหนาน จนกระทั่งเรามองไม่เห็นประตูแห่งความสุขบานอื่นที่เปิดไว้อีก
5. เพื่อนที่ดีที่สุดคือคนที่คุณสามารถนั่งอยู่ริมระเบียงด้วยกันโดยไม่พูดอะไรกันสักคำ แต่สามารถเดินจากไปด้วยความรู้สึกเหมือนได้คุยกันอย่างประทับใจที่สุด
6. เป็นความจริงที่เราไม่สามารถรู้เลยว่าเรามีอะไรอยู่จนกว่าเราจะสูญเสียมันไป... แต่ก็จริงอีกเช่นกันที่เราไม่รู้ว่าจะพลาดอะไรไปบ้างจนกระทั่งผลของสิ่งนั้นเข้ามาหาเรา
7. การมอบความรักทั้งหมดให้ใครสักคน ไม่ได้เป็นหลักประกันว่าเขาจะรักเราตอบ อย่างหวังที่จะได้รักตอบ แต่จงรอให้มันงอกงามขึ้นในหัวใจเขา แต่ถ้ามันไม่ได้เป็นเช่นนั้น ก็ให้พอใจว่าอย่างน้อยมันก็ได้งอกงามขึ้นในใจของเราเอง
8. มีสิ่งที่คุณต้องการจะได้ยิน แต่คุณจะได้ยินมันจากปากของคนที่คุณอยากได้ยิน แต่อย่าทำตัวเป็นคนหูหนวกโดยไม่รับฟังสิ่งนั้นจากคนที่เขาบอกกับคุณจากหัวใจ
9. อย่าบอกลา ถ้าคุณยังต้องการจะพยายามต่อไป อย่าท้อใจถ้าคุณยังรู้สึกว่าคุณไปไหว อย่าพูดว่าคุณไม่รักคนคนนั้นอีกแล้ว ถ้าคุณยังไม่สามารถ "ทำใจ"
10. ความรักมักมาเยือนผู้ที่ยังคงหวัง ถึงแม้ว่าจะผิดและมาเยือนผู้ที่ยังคงเชื่อ ถึงแม้ว่าจะถูกทรยศหักหลัง และจะมาเยือนผู้ที่ยังคงรัก ถึงแม้จะเคยเจ็บปวดมาก่อน
11. อย่ามองใครจากหน้าตา เพราะมันอาจหลอกเราได้ อย่ามองใครจากความร่ำรวย เพราะมันไม่จริงยั่งยืน ใ้หมองหาคนที่ทำให้คุณยิ้มได้ เพราะเพียงยิ้มเดียวสามารถทำให้วันที่หม่นหมองกลับสดใส
12. การที่เราจะประทับใจใครนั้นอาจใช้เวลาแค่เพียงนาที การที่เราจะชอบใครอาจใช้เวลาเพียงแค่ชั่วโมง การที่เราจะรักใครอาจใช้เวลาเพียงชั่ววัน แต่การที่จะลืมใครนั้นต้องใช้เวลาชั่วชีวิต
13. ขอให้มีความสุขมากพอที่จะทำให้คุณเป็นคนอ่อนหวาน ผ่านการทดสอบมามากพอที่จะทำให้คุณเข้มแข็ง มีความเศร้าโศกพอที่จะทำให้คุณยังคงความเป็นมนุษย์ และมีความหวังมากพอที่จะทำให้คุณเป็นสุข
14. เอาใจเขามาใส่ใจเรา ถ้าคุณรู้สึกว่สิ่งนั้นจะทำให้คุณเจ็บปวด รุ้ไว้เถอะว่าคนอื่นก็เจ็บปวดจากสิ่งเดียวกันเช่นกัน
15. จุดเริ่มของความรักคือการปล่อยให้คนที่เรารักเป็นตัวของตัวเอง

อย่าดึงเขาจากภาพความเป็นเขา

มีฉะนั้นจะหมายความว่าเราต้องการเพียงภาพสะท้อนของตัวเราที่ปรากฏในตัวเขา

16. คนที่มีความสุขที่สุด ไม่ได้หมายความว่าเขามีสิ่งที่ดีที่สุด

เพียงแต่เขาสามารถทำสิ่งที่เขามีให้ดีที่สุดได้ต่างหาก

17. อนาคตที่สดใสมีรากฐานอยู่บนอดีตที่ถูกลืม คุณไม่สามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ดี

ถ้าหากไม่รู้จักปล่อยวางจากความผิดพลาดในอดีต และความปวดใจ

18. คุณร้องไห้ตอนคุณเกิดในขณะที่คุณรอบข้างกำลังยิ้ม จงมีชีวิตอยู่เพื่อเมื่อตอนคุณตาย
คุณจะเป็นคนที่ยิ้ม ในขณะที่คนรอบข้างร้องไห้ให้คุณ...

นิยามของเพื่อน กับคำสอนของพ่อ

มีเด็กน้อยคนหนึ่งที่มีหน้าแสดงอารมณ์ไม่ค่อยจะดีนัก พ่อของเขาจึงให้ตะปูกับเขาหนึ่งถุง
และบอกกับเขาว่า

"ทุกครั้งที่เขารู้สึกโมโห หรือโกรธใครสักคนให้ตอกตะปู 1 ตัวเข้าไปกับรั้วที่หลังบ้าน"

วันแรกผ่านไปเด็กน้อยคนนั้นตอกตะปูเขาไปที่รั้วหลังบ้านถึง 37 ตัว และก็ค่อย ๆ

ลดจำนวนลงเรื่อย ๆ ในแต่ละวันที่ผ่านไป ก็ลดจำนวนลง น้อยลง น้อยลง

เพราะเขารู้สึกว่า การรู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง ให้สงบงายกว่าการตอกตะปูตั้งเยอะ
และแล้วหลังจากที่เขาสามารถควบคุมตนเองได้ดีขึ้น ใจเย็นมากขึ้น

เขาจึงเข้าไปพบกับพ่อและบอกกับพ่อของเขาว่า

เขาสามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้แล้วไม่มุกทะเลเหมือนแต่ก่อนที่เคยเป็นมา พ่อยิ้ม
และบอกกับลูกชายของเขาว่า

"ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงเจอตองพิสูจน์ให้พ่อรู้ โดยทุกๆ ครั้งที่เขารู้สึกว่าอารมณ์
ฉุนเฉียวของตนเองได้

ให้ถอนตะปูออกจากรั้วหลังบ้าน 1 ตัว ทุกครั้ง" วันแล้ววันเล่าเด็กน้อยคนนั้นก็ค่อย ๆ
ถอนตะปูออกทีละตัว

จาก 1 เป็น 2 ... จาก 2 เป็น 3 จนในที่สุดตะปูทั้งหมดก็ถูกถอนออกจนหมด

เด็กน้อยดีใจมากรีบวิ่งไปบอกกับพ่อเขาว่า "ฉันทำได้ ในที่สุดฉันก็ทำงานสำเร็จ!!"

พ่อไม่ได้พูดอะไร แต่จูงมือลูกของเขาออกไปที่รั้วหลังบ้าน และบอกกับลูกว่า

"ทำได้ดีมาก ลูกพ่อ และเจ้าลองมองกลับไปที่รั้วเหล่านั้นสิ เจ้าเห็นหรือไม่ว่ารั้วนั้นมันไม่เหมือนเดิม

ไม่เหมือน..กับที่มันเคยเป็น จำไว้นะลูกเมื่อใดก็ตามที่เจ้าทำอะไรลงไปโดยใช้อารมณ์

สิ่งนั้นมันจะเกิดเป็นรอยแผลเหมือนกับการเอามีดที่แหลมคมไปแทงใครสักคน

ต่อให้ใช้คำพูด ว่า "ขอโทษ" สักกี่หนก็ไม่อาจลบความเจ็บปวด

ไม่อาจลบรอยแผลที่เกิดขึ้นกับเขาคนนั้นได้ฉันใดก็ฉันนั้น

"กับเพื่อน" ..

เพื่อนเปรียบเสมือนอัญมณีอันมีค่าที่หายากเป็นคนที่ทำให้เรายิ้มเป็นคนที่คอยให้กำลังใจ

และยินดีเมื่อเราพบกับความสำเร็จเป็นคนที่คอยปลอบใจเราเมื่อยามเศร้า

ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเราและจริงใจกับเราเสมอ ... แสดงให้เขาเห็น

ว่าเราหวังใยเขามากแค่ไหนและระวังสิ่งที่เราทำไป

ไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือการกระทำ และจงจดจำไว้เสมอว่า "คำขอโทษ "

ไม่ว่าเขาจะยกโทษให้เราหรือไม่ก็ตาม

แต่สิ่งที่มีนเกิดขึ้น คือรอยราวที่เขาคงไม่อาจลืมมันได้ ตลอดไป"

หวังว่านิทานนี้คงช่วยให้พวกเราร่วมกัน ทำงานร่วมกัน คบกัน ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกันขึ้นเรื่อยๆ
ตลอดไป.....

เรื่องซึ้งๆ

ชายหนุ่มเลิกงานและกลับบ้านช้า ด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า และพบว่าลูกชายวัย 5 ขวบรอคุณพ่ออยู่ที่หน้าประตู

ลูก : "พ่อครับ, พ่อผมมีคำถามถามพ่อข้อหนึ่ง" พ่อ : "ว่ามาสิลูก, อะไรเหรอ"

ลูก : "พ่อทำงานได้เงินชั่วโมงละเท่าไร" พ่อ : "ไม่ใช่โครงการอะไรของลูกนี่, ทำไมถามอย่างนี้ล่ะ"

พ่อตอบด้วยความโมโหลูก "ผมอยากูรูจริงๆ โปรดบอกผมเถอะ พ่อทำงานได้เงินชั่วโมงละเท่าไร"

ลูกพูดร้องขอพ่อ "ถ้าจำเป็นจะต้องรูละก็ พ่อได้ชั่วโมงละ 20 เหรียญ"

ลูก : "โอ..!" ลูกอุทาน แล้วคอดก พูดกับพ่ออีกครั้ง "พ่อครับ ผมอยากขอยืมเงิน 10 เหรียญ"

พ่อกล่าวด้วยอารมณ์ "นี่เป็นเหตุผลที่แกถามเพื่อจะขอเงินแล้วไปซื้อของเล่นง่ ๆ

หรืออะไรที่ไม่เขาทำหกรอกหรือ รีบขึ้นไปนอนเลยนะ แล้วลองคิดดูว่าแกันจะเห็นแกตัวมาก

ชั้นทำงานหนักหลาย ๆ ชั่วโมงทุกวันและไม่มีเวลาสำหรับเรื่องเด็กๆ ไรสาระอย่างนี้หกรอก"

เด็กน้อยเงยบลง เดินไปที่ห้องแล้วปิดประตู ชายหนุ่มนั่งลงและยังโกรธอยู่กับคำถามของลูกชาย

เศากลาที่จะถามคำถามนั้นเพื่อจะขอเงินได้อย่างไร

หลังจากนั้นเกือบชั่วโมงอารมณ์ชายหนุ่มก็เริ่มสงบลง และเริ่มคิดถึงสิ่งที่ทำลงไปกับลูกชายตัวน้อย

บางที่เขาอาจจำเป็นต้องใช้เงิน 10 เหรียญนั้นจริง ๆ และลูกก็ไม่ได้ขอเงินเขาบ่อยนัก

ชายหนุ่มจึงเดินขึ้นไปบนห้องแล้วเปิดประตู

พ่อ : "หลับหรือยังลูก" ลูก : "ยังครับ" พ่อ. "พ่อกมาคิดดูเมื่อกี้พ่อกอาจทำรุนแรงกับลูกเกินไป

นานแล้วนะที่พ่อกไม่ได้คลุกคลีกับลูก เอา เงิน 10 เหรียญที่ลูกขอ" เด็กน้อยลุกขึ้นนั่ง

"ขอบคุณครับพ่อ"

แล้วก็วิ่งลงไปที่ใต้หมอนหยิบเงินจำนวนหนึ่งออกมา แล้วนับซ้ำ ๆ

ชายหนุ่มเห็นดังนั้นก็โกรธขึ้นอีกครั้ง

"ก็มีเงินแล้วนี่แล้วมาขออีกทำไม"

ลูก : "เพราะผมมีไม่พอครับ แต่ตอนนี้ผมมีครบแล้ว พ่อครับ ตอนนี้ผมมีเงิน ครบ 20 เหรียญแล้ว

ผมขอซื้อเวลาพ่อชั่วโมงหนึ่ง....พรุ่งนี้พ่อกกลับบ้านเร็ว ๆ นะครับ ผมอยากกินข้าวเย็นกับพ่อ"

ของขวัญจากเวลา

ลองจินตนาการว่ามีธนาคารแห่งหนึ่งเข้าบัญชีให้คุณทุกเช้า เป็นเงิน 86,400 บาท
ไม่มีการยกยอดคงเหลือไปวันรุ่งขึ้นทุกตอนเย็นจะลบยอดคงเหลือทั้งหมดที่คุณไม่ได้ใช้ระหว่างวัน
คุณจะทำอย่างไร? แหนอนที่สุดคุณต้องถอนมาใช้ทุกบาททุกสตางค์ ใช้ไหม!!!

เราทุกคนมีธนาคารอย่างนั้นเหมือนกัน ธนาคารแห่งนี้ชื่อว่า "เวลา" มันเข้าบัญชีให้คุณ 86,400
วินาที

ทุกคืนมันจะถูกล้างบัญชีถือว่าขาดทุนตามจำนวนที่คุณพลาดโอกาสที่จะลงทุนในสิ่งดีๆ

มันไม่สะสมยอดคงเหลือ

ไม่ให้เบิกเกินบัญชี ในแต่ละวันจะเปิดบัญชีใหม่ให้คุณ

ทุกคำคิดจะลบยอดคงเหลือของทั้งวันออกหมด

ถ้าคุณเสียโอกาสที่จะใช้ประโยชน์ในระหว่างวัน ผลขาดทุนเป็นของคุณ

ไม่สามารถถอยหลังกลับไปได้ ไม่มีการถอนของ "วันพรุ่งนี้" มาใช้ได้

คุณต้องมีชีวิตอยู่กับปัจจุบันด้วยยอดเงินฝากของวันนี้

ให้ลงทุนจากเงินฝากเหล่านี้เพื่อได้ผลตอบแทนมาสูงสุด ไม่ว่าจะ เป็นเพื่อสุขภาพ
ความสุข และความสำเร็จ! นาฬิกากำลังเดิน ทำวันนี้ให้ดีที่สุด

จะรู้ถึงคุณค่าของเวลา หนึ่งปี
ให้ไปถามนักเรียนที่สอบตกต้องซ้ำชั้น
จะรู้ถึงคุณค่าของเวลา หนึ่งเดือน
ให้ไปถามคุณแม่ที่คลอดลูกก่อนกำหนด
จะรู้ถึงคุณค่าของเวลา หนึ่งสัปดาห์
ให้ไปถามนักเขียนหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์
จะรู้ถึงคุณค่าของเวลา หนึ่งชั่วโมง
ให้ไปถามคนรักที่กำลังรอคอยตามนัดหมาย
จะรู้ถึงคุณค่าของเวลา หนึ่งนาที
ให้ไปถามคนที่เพิ่งพลาดขบวนรถไฟ
จะรู้ถึงคุณค่าของเวลา เสียวินาที
ให้ไปถามคนที่เพิ่งรอดหวุดหวิดจากอุบัติเหตุ

ทำทุกขณะที่คุณมีให้มีคุณค่า!
และทำให้มีคุณค่ามากขึ้นไปอีกเพราะคุณใช้มันร่วมกับคนพิเศษบางคน
ให้พิเศษเพียงพอที่จะใช้เวลาของคุณ
และจำไว้เสมอว่าเวลาไม่เคยใครแม่สักคนเดียว
เมื่อวานเป็นอดีต พรุ่งนี้ยังยากที่จะอธิบาย วันนี้เป็นของขวัญ
นั่นไงทำไมมันถึงถูกเรียกว่า "Present"

ขาว - ดำ

อาจจะมีคนเคยอ่านแล้ว อ่านอีกครั้งก็ไม่ได้คิดอีกครั้ง
มีเรื่องเล่าว่า วันหนึ่ง คุณครูเดินเข้ามา
แล้วชูกระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่ง
มันเป็นกระดาษขาวที่มีจุดสีดำอยู่ตรงกลาง
แล้วครูจึงถามนักเรียนว่า เธอเห็นอะไร
นักเรียนจึงตอบว่าเห็นจุดสีดำ
คุณครูพูดว่า แล้วเธอไม่เห็นกระดาษขาวแผ่นนี้หรือ?
นักเรียนจำเรื่องนี้ได้จนกระทั่งโตเป็นผู้ใหญ่เลย

เรื่องนี้จะเห็นได้ว่า
คนส่วนมากมักจะมองเห็นสิ่งไม่ดีมากกว่าสิ่งที่ดี
ซึ่งที่จริงแล้ว เราควรจะหันไปเห็นสิ่งดีมากกว่าสิ่งที่ไม่ดี
โดยเฉพาะเวลาที่เรามองคนอื่น หากเรามองข้อดีของเขา
เราจะรู้สึกสบายใจ และบรรยากาศรอบข้างก็จะดีด้วย

ไม่เป็นไร ไม่ต้องทอน

เจ้าเด็กชายตัวน้อยของเราเข้าไปหาแม่และส่งกระดาษให้
หลังจากแม่เช็ดมือกับผ้ากันเปื้อนแล้ว เธอก็ก้มลงอ่าน

ค่าตัดหญ้า 5.00 บาท

ค่าทำความสะอาดห้องของผมอาทิตย์นี้ 1.00 บาท

ค่าซื้อของให้แม่ 2.50 บาท

ค่าดูแลน้องชาย 2.50 บาท

ค่าเอายะไปทิ้ง 1.00 บาท

ค่าไต่คะแนตี 5.00 บาท

ค่าทำความสะอาดและกวาดสนาม 2.00 บาท

รวมค่างชำระ 19.00 บาท

แม่มองลูกชายที่ยืนอยู่ตรงนั้นอย่างคาดหวัง

เธอยกยิบปากกาขึ้นมา พลิกกระดาษ ไปดูด้านหลังแล้วเขียน :

- เกาเดือนที่แม่อมท้องลูก ไม่คิดเงิน

- เวลาที่แม่หนึ่งกับลูก พยาบาลลูก และสวดมนต์ให้ลูก ไม่คิดเงิน

- ค่าที่ลูกทำให้แม่เสียหน้าตาเป็นปี ๆ ไม่คิดเงิน

- หลายคืนที่แม่มีความหวาดระแวงกับความกังวล ที่แม่รู้รออยู่ข้างหน้า ไม่คิดเงิน

- ของเล่น อาหาร เสื้อผ้า และแม่แต่เช็ดน้ำมูกให้ ไม่คิดเงินหรือจะลูก

- และเมื่อรวมทั้งหมดเขาด้วยกันจะเป็นราคาเต็มของความรักที่แท้จริง

ไม่คิดเงินเหมือนกันจะ

เมื่อลูกชายของเราอ่านสิ่งที่แม่เขียน น้ำตาหยดโต ๆ ก็ไหลออกมา

เขาสบตาแม่และพูดว่า "แม่ครับ ผมรักแม่จริง ๆ นะครับ"

แล้วเขาก็เอาปากกาเขียนหนังสือตัวโตว่า => "จ่ายหมดแล้ว"

ที่รักเธอรักด้วยชีวิต อย่าคิดเลยรักไปเท่าไร ที่ให้เธอแม่มันจะหมดหัวใจ ไม่เป็นไร ไม่ต้องทอน

หินก้อนใหญ่

วิทยากรที่มีชื่อเสียงด้านการบริหารเวลาผู้หนึ่ง บรรยายให้กับนักศึกษาฟัง
ท่านวิทยากรชอบเอาไถแก้ว และก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งมาวางไว้ที่หน้าชั้นเรียน
แล้วจึงเริ่มกระบวนการสอน..

เริ่มตนด้วยการใส่หินลงไป ไถแก้วโดยใส่หินก้อนใหญ่ลงไปจำนวนหนึ่ง
แล้วก็ถามผู้เข้าฟังว่า ไถนี้เต็มหรือยัง นักศึกษาก็บอกว่ายังไม่เต็ม

วิทยากรจึงให้ผู้ฟังลองใส่หินก้อนเล็กๆลงไปอีกหลายก้อนแต่ยังมีช่องว่างเหลืออยู่ระหว่างหิน
จึงเททรายใส่ลงไป และเพื่อให้เห็นใจว่า ไถเต็มจริงๆ สุดท้ายจึงเทน้ำใส่ลงไปจนเต็มไถ

วิทยากรท่านนั้นถามว่า "จากขวดไถเหล่านี้คุณเห็นอะไรบ้าง?"

มีคนตอบว่า "ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น"

อีกคนตอบว่า "เราหาเวลาเพิ่มเติมเสมอหากเรามีความตั้งใจจริง"

วิทยากรบอกว่าผิด ขวดไถนี้แสดงให้เห็นว่า "หากไม่เอาหินก้อนใหญ่ใส่เข้าไปตั้งแต่แรก
ก็จะไม่ทางเอาหินใส่เขาไปได้เลย เหมือนชีวิตคนเราต้องเอาเรื่องใหญ่ๆก่อนแล้ว

ค่อยเติมให้เต็มด้วยเรื่องรองๆ ลงมาตามลำดับ"
"อะไรคือหินก้อนใหญ่ในชีวิตของเรา..การใช้เวลาไปกับคนที่เรารัก
ความเชื่อศรัทธาความหวังและความฝัน
การทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม...ก่อนนอนคืนนี้ไปคิดซะ แล้วเอาหินก้อนใหญ่ใส่ไว้ก่อน"

เชอร์รี่พันธุ์ดี

เรื่องมีอยู่ว่า

มีพ่ออยู่คนหนึ่งได้ต้นเชอร์รี่พันธุ์ดีมา ก็เอามาปลูกไว้ที่บ้านและสั่งให้ทุกคนในบ้านช่วยกันดูแล
เพื่อว่าเมื่อต้นเชอร์รี่โตขึ้นทุกคนจะได้กินผลที่อร่อยจากต้นเชอร์รี่พันธุ์ดีนี้และคุณพ่อเองก็เฟารหน้า
ใส่ปุ๋ย

ดูแลมันอย่างดีเป็นเชอร์รี่ต้นโปรดของคุณพ่อทีเดียว อยู่มาวันหนึ่งขณะที่คุณพ่อออกไปทำงาน
ลูกชายชื่อจอร์จซึ่งโตขวานเล็ก ๆ อันใหม่มา ด้วยความซนก็ฟันหุ่นฟันนี้

แล้วก็ไปโดนต้นเชอร์รี่แสนรักของคุณพ่อเขาต้นเชอร์รี่คอย ๆ

เอนตัวแล้วก็ล้มลงกับพื้นเหลือแต่ตอที่อยู่เหนือพื้นดินมาไม่กี่นิ้ว

เมื่อคุณพอลงมาเห็นต้นเชอร์รี่แสนรักในสภาพอย่างนั้น ก็ตกใจมาก

เรียกทุกคนในบ้านมาถามก็ไม่มีใครทราบ

จนคุณพอนึกถึงลูกชายคนนี้ก็ตะโกนเรียก

ด้วยเสียงอันดังว่า "จอร์จ มานี่ซิ " จอร์จก็เดินออกมาหาคุณพ่อ

คุณพ่อได้ถามจอร์จว่า

"จอร์จ ลูกรู้ไหมว่าทำไมต้นเชอร์รี่ถึงเป็นแบบนี้"

จอร์จกุมหนุหน้าแต่ในที่สุดก็เงยหน้าขึ้นตอบคุณพ่อกว่า

"ผมไม่กล้าโกหกคุณพ่อหรอกครับว่า

ผมเป็นคนเอาขวานฟันต้นเชอร์รี่เอง"

คุณพ่อบอกจอร์จว่า "เขาไปรื้อพ่อบ้าน"

จอร์จเดินเข้าไปรื้อคุณพ่อบ้านในช่องของเคา เวลาผ่านไปพักใหญ่ ๆ คุณพ่อก็เข้ามาในห้อง
และถามจอร์จว่า "ทำไมลูกถึงตัดต้นเชอร์รี่ที่อีกหนอยทุกคนในบ้านจะได้กินผลจากมันละ"

จอร์จตอบคุณพ่อกว่า "ผมไม่ได้ตั้งใจครับ

ผมทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผมเอง"

แล้วจอร์จก็ก้มหน้าลง หนาแดงด้วยความละอาย

แล้วก็ไต่ยืมเสียงคุณพ่อบอกว่า

"จอร์จ ลูกดูหน้าพ่อซิ ถึงพ่อก็รู้สึกเสียใจที่ต้นเชอร์รี่ที่พ่อรักถูกโค่นไป แต่พ่อก็ตั้งใจยิ่งกว่าที่ลูก
ของพ่อบอกซื่อสัตย์และกล้าหาญที่ยอมรับในการกระทำของตัวเอง ถ้าไม่มีสิ่งนี้

ถึงแม้จะมีเชอร์รี่พันธุ์ดีเต็มสวน ก็ไม่มีประโยชน์อะไร"

จอร์จจดจำเรื่องราวเหล่านี้และใช้ความกล้าหาญและซื่อสัตย์ตลอดมาจนแม้กระทั่ง

ในการดำรงฐานะเป็นประธานาธิบดี "จอร์จ วอชิงตัน"

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงของท่านประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตัน

ฟังแล้วประทับใจในวิธีการสอนของคุณพ่อ แทนที่คุณพ่อกจะทำโทษลูกด้วยวิธีอันรุนแรง
เกรี้ยวกราดกับลูก หรือให้ความสำคัญกับสิ่งของ

แต่คุณพ่อกลับพูดกับลูกอย่างอ่อนโยนด้วยถ้อยคำที่ทำให้ลูกต้องจดจำไปตลอดชีวิต

ถ้าคุณพ่อทำโทษแรงๆ ก็อาจจะไม่มีประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตันแบบนี้ก็ได้.....

ในชีวิตมีสักครั้งใหม่ที่เราจะใส่ใจกับสิ่งที่ยังอยู่

แทนที่จะมัวแต่เสียดายสิ่งที่ไม่มีความหมาย....

แต่ลูกรัก

เดินชนคนแปลกหน้า ฉันเอ่ยขอโทษ ไม่ได้ตั้งใจ เขากลับตอบ "ขออภัย ผมเองไม่ทันเห็นคุณ" เราต่างสุภาพ ถอยทีถอยอาศัย แสดงน้ำใจ แม่ไม่รู้จักกัน

แต่ที่บ้านเย็นวันนั้น ฉันทำอาหารอยู่ในครัว ลูกสาวตัวน้อยแอบมายืนข้างหลัง ไม่ทันระวัง ฉันหันกลับมาชน เธอล้มลง

"อวยมายืนเกะกะ" ฉันดูใส่

ลูกสาวเดินจากไป หัวใจเธอปวดร้าว และคืนนั้นฉันได้ยินเสียงกระซิบจากเบื่องลิ้งของหัวใจ "กับคนแปลกหน้าเจ้าสุภาพดี กับลูกรักซิดไกล ทำไมทำได้ลงคอละ"

เรานึกกลับไป เรามองดูที่พื้นครัว ดอกไม้อกลางสี่ที่ลูกเราอุตส่าห์เก็บมาหวังให้เราแปลกใจ ตกเกลื่อนอยู่ทั่วไป หน้าตาเธอไหล "เหตุใดฉันไม่แลเห็น" ฉันเพิ่งรู้ตัว เลยคอย ๆ ยองเขาไปนั้นคุกเขาข้างเตียงลูก

"ตื่นเถิดคนดี ดอกไม้นี้ลูกเก็บมาให้แม่หรือ"

ลูกตอบ "ใช่คะ หนูเห็นดอกไม้บาน สวยงามเหมือนคุณแม่ รู้ว่าคุณแม่ต้องชอบ โดยเฉพาะดอกสีน้ำเงิน"

ฉันตื่นตื่นใจหนัก "ลูกรัก แม่ขอโทษจริง ๆ ที่เอ็ดหนู"

"แม่จ๋า ไม่เป็นไรหรอกคะ หนูรักแม่"

"แม่ก็รักลูก แม่ชอบดอกไม้ของหนูมาก โดยเฉพาะสีน้ำเงินจ๊ะ"

หากเราตายจากไปในวันพรุ่งนี้ อีกไม่กี่วันนายจ้างก็หาคนใหม่มาทำแทนได้ แต่ครอบครัวที่อยู่ข้างหลังอาจโศกเศร้าไปชั่วชีวิต ลองคิดดูว่าคุณใหม่ หากเราจะทุ่มเทตัวเองให้กับงานมากกว่าครอบครัว

รู้ไหมคำว่า FAMILY ย่อมาจาก
 FAMILY = Father And Mother I Love You

ให้เวลากับพ่อ-แม่ของคุณมากขึ้นยามท่านแก่ตัวลง
 รู้จักแบ่งเวลาให้กับงานและคนที่บ้านให้สมดุลกัน
 หากมีใครมาบอกให้จัดความสำคัญเสียใหม่ จงย้อนถามกลับไปว่าครอบครัวสำคัญน้อยกว่าหรือ?

คริสต์มาส

อย่างน้อยก็สองเดือนก่อนวันคริสต์มาส ตอนที่ อัลมี โรส วัย 9 ขวบ บอกคุณพ่อของเธอและฉันว่าเธออยากได้จักรยานใหม่ ขณะที่วันคริสต์มาสใกล้เข้ามา ความอยากได้รถจักรยานของเธอเหมือนจะจางลง หรือไม่เราก็คิดไปเอง เราจึงซื้อตุ๊กตาแบบบีชีตเตอร์สคลับ ที่กำลังเป็นที่นิยมล่าสุด กับบ้านตุ๊กตาเตรียมไว้ให้เธอ แล้วเราก็ต้องแปลกใจมากที่วันที่ 23 ธันวาคม แกพูดว่าเธอ "อยากได้รถจักรยานมากกว่าอะไรทั้งหมด"

มันสายเกินไป ไหนจะเรื่องจุกจิกทั้งหลาย ในการเตรียมอาหารวันคริสต์มาส ไหนจะต้องซื้อของขวัญที่สุดท้าย มันสายเกินกว่าจะหาเวลาไปเลือก "จักรยานที่เหมาะสม" สำหรับลูกสาวน้อย ๆ ของเรา ดังนั้นเวลาสามทุ่มของคืนก่อนวันคริสต์มาส เราจึงต้องมาปรึกษากัน ตอนนั้นอัลมี โรส และ ดีแลน น้องชายวัย 6 ขวบของแกนอนสบายอยู่บนเตียงเรียบร้อยแล้ว

ขณะนี้เราคิดเพียงเรื่องจักรยาน ความรู้สึกผิด และการเป็นพ่อแม่ที่ทำให้ลูกผิดหวัง "ถ้าผมปั่นจักรยานเล็ก ๆ ดวยดินน้ำมัน และเขียนโน้ตติดไว้ว่า แกสามารถเอาดินน้ำมันจำลองมาแลกเปลี่ยนจักรยานจริง ๆ ได้ละ" พ่อของแกถาม เหตุผลก็คือของชิ้นนี้ราคาแพง และแกก็โตมากแล้ว มันคงจะดีกว่าถ้าให้แกเป็นคนเลือกเอง ดังนั้นเขาจึงใช้เวลาสี่ชั่วโมงต่อมา บันดินน้ำมันเป็นจักรยานจำลองด้วยความยากลำบาก

เข้าวันคริสต์มาส เราตื่นเต้นมากที่จะให้อัลมี โรส เปิดห่อรูปหัวใจเล็ก ๆ ที่มีจักรยานดินน้ำมันสีขาวยาวและกระดาษโน้ตอยู่ข้างใน ในที่สุดแกก็เปิดห่อออกและอ่านโน้ตดัง ๆ "นี่แปลว่าหนูต้องแลกจักรยานคันนี้ที่คุณพ่อทำให้หนูกับจักรยานจริงหรือคะ" ด้วยความยินดี ฉันตอบว่า "ใช่จะ" อัลมี โรส น้ำตาคลอเมื่อแกตอบว่า "หนูคงแลกจักรยานแสนสวยที่พ่อทำให้หนูคันนี้ไม่ได้หรอกคะ หนูอยากเก็บมันไว้มากกว่าจะอยากได้คันจริง" ในตอนนั้นเราแทบจะพลิกแผ่นดินเพื่อซื้อจักรยานทุกคันบนดาวดวงนี้ให้แก

เสียสละ

ในห้องนอนคืนวันหนึ่ง พ่อสอนลูกสาววัยห้าขวบของเขาถึงการให้ เมื่อลูกสาวเขาถามความหมายของคำว่าเสียสละ เขาอธิบายแกเธอว่า เราจะให้ของขวัญที่ดีที่สุดที่คนหนึ่งจะมอบให้กับอีกคนหนึ่งได้คือ สมบัติที่รักมากบางชิ้น ชิ้นที่คนคนหนึ่งเห็นค่ามากที่สุด

เวลาผ่านไปสองวัน เมื่อถึงวันเกิดของพ่อ เขาหยิบเสื้อโค้ทมาสวมเพื่อจะไปทำงาน ที่กระเป๋าสีเขียวเข้มมกลัด กัดกระดาษชิ้นเล็กๆชิ้นหนึ่งอยู่ เมื่อเขาหยิบมันขึ้นมาอ่าน มีลายมือเขียนบรรจงด้วยดินสอสีเทียนสีแดง เขายิ้มเล็กเล็ก "พ่อคือคนที่หนูรักที่สุด ของที่หนูให้พ่อเป็นของที่หนูชอบมากที่สุด หนูใส่ไว้ในกระเป๋าสีเขียวคะ" เขาพบบอยยิ้มสุดอูเบอร์สีแดงสด ที่เขาซื้อให้กับลูกสาวเมื่อสัปดาห์ก่อนอยู่ในกระเป๋าสีเขียว ไม่มีรอยดุดแถมแต่ครั้งเดียว

คนพิเศษ

ความพิเศษ ชีวิตคนเรามีอะไรมากมายที่ผ่านเข้ามาให้ซึมซับรับรู้
ในชีวิตคนเรามีผู้คนมากมายที่ผ่านเข้ามาให้รู้จักมักคุ้น
แต่ในผู้คนมากมายเหล่านั้น อย่างน้อยคงต้องมีใครบางคนที่ทำให้เรารู้สึก "ไม่ธรรมดา"
ที่จะนึกถึง เรียกว่าเป็น "ความพิเศษ"
ที่เราจะยกเว้นเอาไว้จากความปกติทั่วไปของจิตใจ
ก็ในเมื่อคำว่า "พิเศษ" หมายถึงความจำเพาะ ความแปลกแยก ความดั่งาม ความอบอุ่นในหัวใจ

กระนั้นทำไมเราไม่ปฏิบัติต่อเขาให้ตรงกับที่ใจคิด
ให้ "ความรู้สึกดีดี" จากจิตใจที่ดีดี ให้ "ความอร่อยถึง"
จากจิตใจที่นึกถึง ให้ "ความหวัง" จากจิตใจที่เป็นห่วง
ให้ไปเถอะ ให้ไปอย่างดีดี แต่มี "สติ" ให้ไปเถอะ
ให้ไปอย่างอบอุ่น แต่ไม่ "ดูกรุ่น" ให้ไปเลย ให้ไปเท่าไรก็ได้
แต่เมื่อให้ไปแล้วต้อง "ไม่รอนรุ่มกลัดกลุม"

และหากเมื่อใดจิตใจอาจจะระส่ำระสาย สะดุดกับอะไรขึ้นมาบ้าง ก็จงหยุดพักตรีกตรอง
อย่าปล่อยให้พายุอารมณ์โถมพัด "สิ่งดีดี" จนกระทั่งกระจาย
เพราะ "การให้ความหมาย" ไม่ใช่ "การตั้งความหวัง"
คนสองคนให้ความหมายซึ่งกันและกัน
แต่คนสองคน "จะไม่ตั้งความหวังในกันและกัน"
เพราะการตั้งความหวังมักนำพาซึ่ง "การเรียกร้อง"

"ความอยากเป็นเจ้าของ" โดยที่ไม่รู้ตัว มันรอนหนัก หนาวหนัก และไม่มีความสุข
เราต้องไม่ลืมรับอุณหภูมิจิตใจเอาไว้ที่ห้องศุอาอุณห
หากเริ่มรู้สึกตัวว่า ความรอนเริ่มทวีขึ้น เราต้องคอยๆ เดินออกมาสูดอากาศเย็น
หากตรงกันข้ามเราก็ต้องหลบเร้นจากความหนาวมาหาไอแดดเช่นกัน
และอย่าลืมนึกว่า "ความพิเศษ" ไม่ได้จำกัดว่าจะต้องเป็นพิเศษมากหรือพิเศษสุด
หรือพิเศษอย่างยิ่งในคนคนเดียว
ทั้งเราและเขาอาจจะมีคนพิเศษในวิถีชีวิตได้หลายลักษณะ พิเศษในเรื่องนั้น พิเศษในเรื่องนี้

ในเมื่อหัวใจเป็นของเรา
เราก็ย่อมเลือกให้ความพิเศษกับใครก็ได้ที่เราจะไม่ต้องแลกกับความทุกข์อย่างพิเศษกลับมา
จงให้ "ความพิเศษ" เป็นชีวิตชีวา เป็นแววดาที่แจ่มใส
เป็นความหวังใฝ่ที่เมื่อนึกถึงที่ไรก็ยิ้มได้
ไม่วิ่งหนี แต่ไม่วิ่งตาม ไม่หักห้าม แต่ไม่กระโจนใส่ ไม่เป็นน้ำตาลที่หวานอ่อนไหว
แต่เป็นความอบอุ่นในหัวใจและเอื้ออาทร
จงเป็นความแจ่มใสในอารมณ์ของตัวเอง เป็นความชุ่มชื้น สดใส เช่น สายน้ำ
เป็นสีสังฆดงามเช่นมวลผลึก เป็นสีเขียวของใบไม้ ที่เย็นที่ตาและที่ใจ
และที่ตรงนี้ จะอุกนานเท่าใด ไม่ว่า "คนพิเศษ"
คนนั้นจะอยู่ใกล้หรือต้องจากกันไกล ความพิเศษ" นั้นก็จะคงอยู่อย่างมีคุณค่า ณ ที่เดิม
ที่ซึ่งหัวใจของชายอยู่ตรงกัน

บอล 5 ลูก

หากชีวิตเราเปรียบเสมือนเกมโยนบอล 5 ลูกสลัดกันไปในอากาศคล้ายนักเล่นกลบอลทั้ง 5 เปรียบได้กับ งาน, ครอบครัว, สุขภาพ, เพื่อนและจิตใจ เราคงต้องบอกว่า งาน นั้นคงต้องเป็นลูกบอลยาง

ซึ่งแม้ว่าเราจะพลาดพลั้งทำตกกี่ครั้งมันก็สามารถที่จะกระเด็นกระดอนกลับมาให้เรานำกลับมาเล่นต่อได้
แต่บอลอีก 4 ลูกที่เหลือ คือ ครอบครัว สุขภาพ เพื่อน และจิตใจนั้นเป็นเช่นลูกแก้ว การพลาดพลั้งทำลูกใดลูกหนึ่งตกไปนั้น แม้เป็นเพียงแครอยถลอก รอยตำหนิเล็กๆ รอยหัก แหว่ง หรือแตกละเอียด ก็ล้วนแต่เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถแก้ไขให้มันกลับมาเป็นลูกแก้วที่แวววาวใสดังเดิม ได้

ดังนั้นเราจึงควรระลึกอยู่เสมอว่า.....ชีวิตเราคือ.....การต่อสู้ประคับประคองบอลทั้ง 5 ลูกที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงให้สมดุลมากที่สุด.....
ทำอย่างไรนะหรือ ??

อย่างแรก.....

** จงอย่าประเมินค่าของตัวเองให้ต่ำต้อย โดยการเปรียบเทียบกับคนอื่น
พึงระลึกเสมอว่าเราทุกคนล้วนแตกต่างกัน

และทุกคนก็มีความพิเศษเป็นของตนเอง โดยเฉพาะ
อย่าปล่อยให้ชีวิตผ่านไปอย่างไร้ค่า โดยการปล่อยให้ผ่านไป

** จงคิดว่าทุกๆ วันที่ผ่านไปคือส่วนหนึ่งของชีวิตเรา

อย่าเพิ่งละความพยายามเมื่อเจอปัญหา

** จงจำไว้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะจบสิ้นเมื่อคุณทิ้งความพยายามของคุณเอง
อย่ากลัวที่จะยอมรับว่าเราไม่ใช่คนที่สมบูรณ์แบบ พร้อมในทุกอย่าง

เพราะการหลงตัวเองจะเปรียบเสมือนผมเสนาบางๆที่บังตาไม่ให้คุณมองเห็นผู้คนรอบข้าง

** จงอย่ากลัวการเสี่ยง

เพราะมันคือโอกาสที่คุณจะได้เรียนรู้ถึงความกล้าหาญ

อย่าทิ้งความรักไปจากชีวิต โดยการบอกวามันไม่มีทางที่จะหาพบ

หนทางที่ง่ายที่สุดที่จะได้รับความรักคือการรู้จักให้

และการรักษาความรักที่ดีที่สุดคือการให้อิสระกับมัน จำไว้ว่า

ยิ่งคุณพยายามไขว่ความมั่นไว้กับตัวคุณมากเท่าไร

มันก็จะยิ่งจะจากไปจากคุณได้เร็วเท่านั้นอย่าพิจารณาชีวิตของคุณเร็วเกินไป

จนคุณลืมที่จะนึกว่าคุณมาจากที่ไหนและ

คุณกำลังจะไปที่ได้

พึงตระหนักว่าความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์เราต้องการคือความประทับใจ

จงอย่ากลัวการรับรู้ หรือเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ

ความรู้เห็นไร่น่าหนัก

แต่เป็นทรัพย์สินสมบัติอันมีค่าที่มันจะติดตัวคุณไปและจะไม่มีใครที่สามารถขโมยมันไปจากคุณได้

จงใช้เวลาและคารมอย่างระมัดระวัง

เพราะทุกสิ่งที่ผ่านมาจะไม่สามารถย้อนกลับคืนมาได้เหมือนสายน้ำที่ไม่มีวัน
จะไหลย้อนกลับ

** จงรู้ว่า ชีวิตไม่ใช่การแข่งขัน

แต่ชีวิตคือการเดินทางคือการสัมผัสรับรู้ในแต่ละก้าวที่เดินไป

** และสุดท้าย จงจำไว้ว่า ความดีไม่มีขาย อยากได้ต้องทำเอง ...

การสูญเสีย

"ผมขอโทษครับ คุณเซ็นเตอร์

แต่เราไม่สามารถออกใบขับขี่ใหม่ให้คุณได้ถ้าไม่ได้ตรวจดูเลขประกันสังคมของคุณก่อน"

เป็นครั้งที่เท่าไรที่ฉันต้องอดทนเพื่อพยายามอธิบายว่า ฉันไม่มีบัตรประกันสังคมแล้ว

มันถูกขโมยไปที่สถานีรถไฟพร้อมใบขับขี่ กระเป๋าเงิน บัตรเครดิต บัตรธนาคาร

เงินสดกับรูปถ่ายลูกของฉัน ยังไม่เลวร้ายพออีกหรือที่ฉันต้องมาที่นี่วันนี้

ฝ่าการจราจรมาต่อแถวยาวนานาเบื่อกว่าทุกคนก็อยากไปอยู่ที่อื่นแทนที่นี้กันทั้งนั้น ฉันดึงเบอร์บัตรคิว

และรอเรียกตัวอยู่เพียงเพื่อจะได้รับฟังว่า "วันนี้ เครื่องคอมพิวเตอร์ดาวนครับ

แต่คุณจะไปรับใบขับขี่ที่สำนักงานอีกแห่งของรัฐได้ ไปทางตะวันออกสักยี่สิบกิโลเมตร

ออกจากทางหลวง 290 ก็ถึงครับ" ทั้งหมดเพื่อความผิดที่ฉันไม่ได้กอสักนิด

ฉันยังคงประสาทเสียเมื่อนึกถึงว่ามีคนแปลกหน้าคนหนึ่งเดินฝ่าฝูงชนที่รึบรอนในช่วงหลังคริสต์มาส

ที่สถานียูเนี่ยน แล้วกล่าหยาญชายชู้พอที่จะเปิดกระเป๋าถือของฉันและขโมยกระเป๋าเงินไป

ความไม่สะดวกทั้งหลายทั้งปวงไม่ได้คลี่คลายลงเลยวันนี้เมื่อฉันมาที่นี่

เพียงเพื่อจะพบว่าฉันยังต้องขับรถต่อไปอีก

ที่แรกขับเขาเมืองไปสามสิบนาทีเพื่อขอรับบัตรประกันสังคม

แล้วขับอีกครั้งชั่วโมงไปยังสำนักงานแห่งที่สองด้วยความหวังว่าที่นั่นคอมพิวเตอร์จะทำงาน

ยังกับว่าฉันไม่มีอะไรดีกว่านี้จะทำแล้วอย่างนั้นแหละ

ฉันพึมพำกับตัวเองขณะที่ฉันดึงเบอร์บัตรคิวและต่อแถวที่สาม คูณนี้ที่สำนักงานประกันสังคม
ฉันรู้สึกทันทีว่าที่นี่ไม่ใช่สถานที่ที่คนมาสำหรับเรื่องดี ๆ เด็กเล็กร้องไห้โหยหวน ผู้ใหญ่บนพุ่มพำ
การถูกบังคับให้เหลือแค่ตัวเลขบนบัตรคิวดูจะดูอะไรก็ตามที่เหมือนความตั้งใจดีกับความเข้าใจออก
จากตัวพวกเขาที่กำลังรออยู่ "ผมไม่เคยเห็นที่ไหนหยาบกระดางเท่าที่นี้มาก่อนเลยในชีวิต"

ชายชราใบหน้าคร่ำคร่ารำพันขณะที่กระแทกไม่เท่าลงบนพื้น

"ต้องดึงเบอร์มากจนถึงจะยอมตอบคำถามนี้" เขาบ่นว่าอย่างไม่เจาะจงให้ใครฟังเป็นพิเศษ

แต่พวกเราพากันหันหน้าเห็นด้วยในความเจียม

ประสิทธิภาพอันเย็นชาการขาดการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่กับประชาชนไม่ค่อยสนใจฉันเท่าไรเช่น

กัน โดยเฉพาะเมื่อฉันรู้ว่าฉันยังจะต้องเจออีกมากหลังจากที่ฉันออกจากที่นี่

และทั้งหมดนี้เพราะมีคนกล่าหยาญชายชู้มาขโมยกระเป๋าเงินฉันไป

ฉันหวนกลับไปนึกถึงที่มาของความระทมของฉัน และรู้สึกกรามขบเข้าหากันแน่นอีกครั้ง

ฉันเคยผ่านฉากนี้มาแล้ว เป็นหน้าที่ที่ไม่ทันตั้งตัว สนใจหลายเรื่องพร้อมกัน

มีคนวิ่งสับสนไปมารอบตัว

และบ่อยครั้งแค่นั้นที่ฉันเตือนลูกสาววัยรุ่นว่าให้ถือกระเป๋าสะพายคล้องไว้ด้านหน้าเวลาที่อยู่ในฝูง

ชน ฉันไม่ให้อภัยตัวเองหรือขโมยคนหนึ่งง่าย ๆ แน่ ๆ ฉันยังคงหงุดหงิดและงุนงง

ไม่ใช่เพราะแค่เจาขโมยคนนี้ แต่เพราะความไม่สะดวกอันยึดเยื้อของวัน

เมื่อเสียงเรียกเบอร์ของฉันดังขึ้น

ฉันเดินไปที่เคาน์เตอร์และฉันรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งใกล้ฉัน ฉันยังรู้สึกตัวว่าไม่ใช่คิวของเธอ ฉันนั่งรอมาแล้ว เธอก็ต้องทำเหมือนกันด้วยสิ ฉันคิดในใจ "ขอโทษนะคะคุณ คุณต้องไปตั้งเบอร์และรอคิวคะ" เสมียนพูดแทน ความขุ่นใจของฉัน "แต่ฉันต้องการแค....." เด็กเล็ก ๆ

สองคนดึงเสื้อคลุมของเธอและทารกในอ้อมแขนของเธอแผดเสียงร้อง เสมียนทวนขึ้นตอนซ้ำ ด้วยท่าทีดูเดือดและรำคาญมากขึ้น "ได้โปรดเถอะคะ คุณ" ผู้เป็นมารดาอย่างสาวพูดใหม่

ครั้งนี้เธอพูดพร้อมเสียงสะอื้น "ดิฉันต้องการถามแค.... ที่นี้ไซท์ที่ดิฉันจะขอรับใบมรณบัตรของสามีดิฉันใหม่คะ" เราหยุดนิ่งกลางคัน ทั้งเสมียนทั้งฉัน เราต่างไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ฉันอยากจะโอบกอดผู้เป็นแม่คนนี้ไว้ เช็ดหน้าตาให้เธอ

ช่วยอุ้มทารกที่กำลังร้องไห้พลอบลูกเล็ก ๆ ที่กระสับกระส่ายของเธอ

ฉันถอยห่างจากเคาน์เตอร์และพึมพำพูดอะไรออกมาว่าเสียใจและ "เชิญคะ"

เสมียนพูดกับหญิงสาวผู้ศกเศร้าด้วยน้ำเสียงกระด้าง ก่อนจะส่งแบบฟอร์มที่จำเป็นให้ฉัน ฉันกลับมานั่งลงเขียน แต่ฉันปิดปากเงียบและเงยหน้าเงยมือ ฉันเสียกระเป๋าเงินไปหนึ่งใบ แต่เธอเสียสามี

ฉันครุ่นคิดขณะที่กรอกฟอร์มก่อนหน้าหน้าที่การสูญเสียของฉันเหมือนจะเป็นเรื่องใหญ่

ฉันขับรถไปยังจุดหมายต่อไปด้วยหัวใจที่หนักขอบุคคล ในความคิดของฉัน

ฉันยังเห็นภาพผู้หญิงในเสื้อคลุมสีชมพูอีก และได้ยินเสียงสะอื้นของเธอและแม้แต่ขณะที่ขับรถ

ฉันก็สวดให้การสูญเสียของเธอและเริ่มตบตั้งใจที่จะลืมเรื่องการสูญเสียของตัวเอง

บางครั้งเราเองก็คิดว่า การสูญเสียของเราช่างยิ่งใหญ่ เราแทบจะทนไม่ได้

แต่ถ้าเรามองไปรอบๆ ข้างเรา เราอาจจะเห็นความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่กว่าของเราซะครับ

ข้อคิดในการใช้ชีวิต

1. อย่าทำลายความหวังของใครเพราะเขาอาจเหลืออยู่แค่นั้นก็ได้
2. เมื่อมีคนเล่าว่าตัวเขามีส่วนในเหตุการณ์สำคัญอะไรก็ตามเราไม่ต้องไปคุยทับปล่อยเขาฟังไปตามสบาย
3. รู้จักฟังให้ดี โอกาสทองบางทีมันก็มาถึงแบบแว่ว ๆ เท่านั้น
4. หยุดอ่านคำอธิบายสถานที่ทางประวัติศาสตร์ซึ่งอยู่ตามริมทางเสียบ้าง
5. จะคิดการใดจงคิดการให้ใหญ่ ๆ เขาไวแต่เติมความสุขสนุกสนานลงไปด้วยเล็กน้อย
6. หัดทำสิ่งดี ๆ ให้กับผู้อื่นจนเป็นนิสัยโดยไม่จำเป็นต้องให้เขารับรู้
7. จำไว้ว่าชาวทุกชนิตลวนถูกบีบเค้นมาแล้วทั้งนั้น
8. เวลาเล่นกับเด็ก ๆ ก็ปล่อยให้แกซนไปเถิด
9. ใครจะวิจารณ์เรายังไงก็ช่าง ไม่ต้องไปเสียเวลาตอบโต้
10. ให้โอกาสผู้อื่นเป็นครั้งที่ "สอง" แต่อย่าให้ถึง "สาม"
11. อย่าวิจารณ์นายจ้างถ้าทำงานกับเขาแล้วไม่มีความสุขก็ลาออกซะ
12. ทำตัวให้สบาย อย่าคิดมาก ถ้าไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายแล้วอะไร ๆ มันก็ไม่สำคัญอย่างที่คิดไว้ที่แรกหรอก
13. ใช้เวลาหน่อย ๆ ในการคิดว่า "ใคร" เป็นคนถูกแต่ใช้เวลาให้มากในการคิดว่า "อะไร" คือสิ่งที่ถูก
14. เราไม่ได้ต่อสู้กับ "คนโหดร้าย" แต่เราต่อสู้กับ "ความโหดร้าย" ในตัวคน
15. คิดให้รอบคอบก่อนจะให้เพื่อนต้องมีภาระในการรักษาความลับ
16. เมื่อมีใครสวมกอดคุณ ให้เขาเป็นฝ่ายปล่อยก่อน
17. เป็นคนถ่อมตนคนเขาทำอะไรต่ออะไรสำเร็จกันมามากมายแล้วตั้งแต่เรายังไม่เกิด

19. ไม่ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายเพียงใด...สุขุมเยือกเย็นเข้าไว้
20. อย่าไปหวังเลยว่าชีวิตนี้จะมีความยุติธรรม
21. อย่าให้ปัญหาของเราทำให้คนอื่นเขาเบื่อหน่ายถ้ามีใครมาถามเราว่า "เป็นยังไงบ้างตอนนี้" ก็บอกเขาไปเลยว่า "สบายมาก"
22. อย่าพูดว่ามีเวลาไม่พอ เพราะเวลาที่คุณมีมันก็วันละยี่สิบสี่ชั่วโมงเท่า ๆ กับที่ หลุยส์ ปาสเตอร์ , ไมเคิลแองเจโล , แมซีเทเรซา, ลีโอเนาร์โด ดา วินชี, ทอมัส เจฟเฟอร์สัน หรืออัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เขามีนั่นเอง
23. เป็นคนใจกล้าและเด็ดเดี่ยวเมื่อเหลียวกลับไปดูอดีตเราจะเสียใจในสิ่งที่อยากทำแล้วไม่ได้ทำมากกว่า เสียใจในสิ่งที่ทำไปแล้ว
24. ประเมินตนเองด้วยมาตรฐานของตัวเอง ไม่ใช่ด้วยมาตรฐานของคนอื่น
25. จริ่งจิงและเคียวเขี้ยวตบตนเอง แต่อ่อนโยนและผอมปรนต่อผู้อื่น
26. อยากรดดมสมอง เพราะไอเดียดี ๆ ใหม ๆ และยิ่งใหญ่จนสามารถเปลี่ยนแปลงโลกได้ล้วนมาจากบุคคลที่คิดค้นอยู่แต่เพียงผู้เดียวทั้งสิ้น
27. คุงไว้ซึ่งความเป็นคนเปิดเผย อ่อนโยน และอยากกรู้อยากเห็น
28. ให้ความนับถือแก่ทุกคนที่ทำงานเพื่อเลี้ยงชีพ
ไม่ว่างานที่เขาทำนั้นจะกระจุกองกองอ้อยสัปดาห์ใด
29. คำหนึ่งถึงการมีชีวิตให้ "กว้างขวาง" มากกว่าการมีชีวิตให้ "ยืดยาว"
30. มีมารยาทและอดทนกับคนที่สูงวัยกว่าเสมอ คุณทำอย่างนั้นอยู่หรือเปล่า?

มีดโกนหนวด

กาลครั้งหนึ่ง มีมีดโกนหนวดสวยอันหนึ่งทำงานอยู่ในร้านตัดผม วันหนึ่งไม่มีลูกค้าเลย มันจึงออกจากตามไปผิงแดด เมื่อมันเห็นพระอาทิตย์สองแสงสะท้อนใบมีดราวกับกระจก มันมีความรู้สึกภูมิใจในประกายของมันมาก ดังนั้น เมื่อมันหันความคิดถึงอดีตที่เป็นเพียงมีดโกนหนวด จึงรำพันว่า "วันหนึ่ง ข้าจะกลับไปในร้านที่ข้าเพิ่งจะออกมาหยอก ๆ ไหมนะ" ไม่นาน ๆ! พระผู้เป็นเจ้าคงไม่โปรดแน่เลยที่ความงามเจิดจ้า จะกลับไปโกนหนวดที่ฟอกสบู่แล้วของผู้คนหยาบคายหน้าเกลียดเหล่านั้น ! ข้าไม่อยากทำงานเป็นเครื่องจักรกลเช่นนั้นอีกต่อไป รูปร่างที่งดงามของข้าถูกสร้างขึ้นมาเพื่อทำงานเหล่านี้หรือ ไม่ใช่แน่! ด้วยเหตุนี้ "ข้าจะไปซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ลับ เพื่อลึมรสชาติชีวิตพักผ่อนแสนสงบ"

พุดจบ มีดโกนหนวดก็แอบซ่อนตัวอย่างดีเพื่อหลบสายตาคนอื่น ๆ

หลายเดือนผ่านไป วันหนึ่ง มันอยากออกไปสูดอากาศจึงออกจากที่ซ่อน แต่กว่าจะออกได้ก็ลำบากลำบากเต็มที เมื่อมันมองดูตัวเอง มันก็งุนงงเป็นที่สุด ช่างน่าแปลกใจอะไรอย่างนี้ มันผิดหูผิดตาเสียจนเหมือนกันเลื่อยชิ้นสนิม และใบมีดของมันก็ไม่สะท้อนความงดงามของพระอาทิตย์อีกต่อไป มันสำนึกผิดอย่างขมขื่น แต่ไร้ประโยชน์ที่จะเสียใจกับความงามที่หายไป มันร้องไห้กับความเสียหายที่แก้ไขไม่ได้แล้วนี่ พรอมกับพุดว่า "อหิจา! คมมีดที่เสียไปหาจะได้อะไรงานที่ร้านตัดผมมากกว่า!

ความบางเฉียบของคมมีดชักกลายเป็นอะไรไป
ใบมีดที่เจิดจ้าของซาอยู่ที่ไหน
ตอนเช้าถูกสุนัขจิ้งจอกกรอน ดุน่าเกลียดน่าชัง
ความทุกข์ของซาไม่มีทางแก้ได้"

คนขี้เกียจก็เหมือนกับมิดโกนนี้ ไม่ทำงานเอาแต่เพื่อฝัน
จึงสูญเสียรูปร่างและความคมไป
สนิมหนาคือความขี้เกียจและความเกียจคร้าน

เพื่อนกับนาฬิกา

ถามอะไรคุณอย่างหนึ่งได้ไหมคะ
เพื่อนตามความคิดคุณคืออะไร?
เคามีความสำคัญกับคุณมากแค่ไหน
“เทียบกับคนรักของคุณได้บ้าง ฤ เป้ลา”
ฉันมีบางอย่างอยากจะเล่าให้ฟังแค่นั้นเอง

มีนาฬิกาปลุกอยู่เรือน 1
มันทำหน้าที่ของมันทุกวัน
ทั้งเข็มนาฬิกาเข็มนาฬิกา...
ยังคงเดินทางรอบหน้าปัดอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
ตอนเช้าๆๆๆๆๆๆ
มันจะส่งเสียงกวนประสาท
เสียงที่ทำให้เราต้องตื่นจากความฝันแสนหวาน
เราตอบแทนมันโดยการเอื้อมมือไป ความหา”ตบหรือกดมันอย่างแรง”
ด้วยความรำคาญ เพื่อให้มันเงียบ
ทั้งๆที่มันก็ช่วยให้เราไม่ไปผิติดันต์สำคัญๆอยู่เสมอ
และถ้ามันเผลอปลุกเราในวันพักผ่อน
บางทีเราอาจจะขว้างมันทิ้งเสียด้วยซ้ำ
ทั้งๆที่เราก็คือคนตั้งเวลาเอาไว้เอง
บางครั้งเราก็มีท่าอย่างอื่นที่เราเห็นว่าสำคัญมากเสียยิ่งกว่า
“นาฬิกา” ที่มันตั้งอยู่ที่เดิมของมันทุกวัน
เราไม่ใส่ใจมันเท่าไรหรอก จะสนใจมันแค่วันเรา
“อยาก รู้ เวลา ก็ เท่านั้น เอง”
จนกระทั่งวันหนึ่ง
นาฬิกาเดิมๆเรือนนั้นมันเงียบหายไป
คุณไม่รู้หรือกว่ามันเงียบไปเมื่อไร
คุณจำไม่ได้หรือว่าตอนมันเดินครั้งสุดท้าย คือ ตอนไหน
คุณได้แต่โทษมันในเช้าวันนั้นว่า
“ไอนาฬิกา เฮงชวย..ทำไมถึงไม่ปลุก”
ทั้งที่มันเงียบไปเพราะคุณ.....
คุณว่าไหม ว่า

“เพื่อนมันเหมือน “นาฬิกาปลุกอะ...”

ทำไมนะเธอ.....

คุณคิดดูสิ---

ความรักระหว่างเพื่อนก็เหมือนการเดินทางของเข็มนาฬิกา
เดินอยู่ที่เดิมๆๆๆๆ แต่ก็เดินไปได้เรื่อยๆ ไม่เหนื่อยไม่เบื่อ
บางครั้งเพื่อนก็เตือนเรา

บอกเรา แนะนำเราในบางเรื่องที่เราควรจะฟัง

แต่เรากลับรำคาญมัน

พูดทำร้ายหัวใจเรา หรือทำให้เราเสียใจ

เพราะคิดว่าคำพูดเตือนของเราทำให้คุณรำคาญ

ถึงแม้บางทีคุณก็ทำไปเพราะไม่ได้ตั้งใจ

แต่ลองสังเกตสิ

สิ่งที่เพื่อนๆคุณเตือน(ด้วยความหวังดีนั้น)

บางทีก็ช่วยคุณได้หลายๆเรื่อง

หลายครั้งหลายคราว

ที่คุณมัวแต่ทำเรื่องอื่น

ให้ความสำคัญกับคนอื่น ๆ

และมองข้ามความสำคัญเพื่อน

เพราะคุณคิดอยู่เสมอว่า.....

ความรักของเพื่อน มันเป็นเรื่องปกติ ธรรมดา

เช่นเดียวกับ นาฬิกา..

ที่มันจะเดินไปอย่างนั้น...เหมือนทุกวัน

แต่คุณคงลืมไปว่าสักวัน

สถานที่คุณใส่ไว้มันก็ต้องหมด

นาฬิกาไม่ได้ละลายหน้าที่ของมัน

หากเพียงแต่เมื่อเวลาผ่านไป

มันจะเอาแรงที่ไหนเดินหากไม่มี แบตเตอรี่

เช่นเดียวกันกับเพื่อนของคุณ

แม้เธอจะรักและปรารถนาดีกับคุณมากแค่ไหนก็ตาม

หากคุณเองไม่เคยใส่ใจ

หลงลืมไปว่ายังมีเธออยู่

ก็เปรียบเหมือนตั้งนาฬิกา

ที่มันไม่ได้ละทิ้งหน้าที่ของมันหรอก

หากแต่เพียงคุณเองที่ไม่เคยจะเอาใจใส่

นาฬิกาเก่าๆเดิมๆเรือนั้นเลย

ถึงเวลาหรือยังที่คุณจะหันกลับมามอง

มองดูนาฬิกาเรือนเดิม

ไม่สายไปใช่ไหมที่คุณจะใส่ถ่านให้มันอีกครั้ง

และไขลานให้มันเดินดังเดิม

เพื่อให้นาฬิกาเรือนเดิม

กลับมาทำหน้าที่หนาเบือเดิมๆ

อีกสักครั้ง

รักเพื่อนๆทุกคนนหนนหนนหนน

รักที่สมองหรือหัวใจ

....ถ้าใครตอบคำถามได้ว่า รักคนคนหนึ่งเพราะอะไร นั่นเป็นรักจากสมอง สมองมักมีเหตุผล มีคำตอบ ในการที่ต้องรัก และอาจไม่ใช่รักแท้ เพราะรักแท้ เป็นรักที่ไม่มีคำตอบ รักจากความรู้สึก รักเพราะรู้สึกรัก สิ่งตกง่าย ถ้ารักจากสมอง ชีวิตรักเหมือนอยู่ในโลกความจริง มักไม่อ่อนหวาน ทำอะไรก็มีแผนการ มีเหตุผล มีคำอธิบายรอยแปด..

....ต่างจากรักที่มาจากความรู้สึก ชีวิตเหมือนอยู่ในความฝัน อ่อนหวาน อบอุ่น ใช้หัวใจในการตัดสินใจ กลายเป็นคนไม่มีสมอง...

ถ้าใครบอกว่ารักคุณเพราะอะไร ฟังจำไว้ว่า รักแท้จะไม่มีเหตุผล จะไม่มีคำว่าอะไร มาทำให้รัก เพราะถ้าบอกว่ารัก เพราะคุณสวย เมื่อความสวยหมด อาจเลิกรักได้ หรือถ้ารักเพราะคุณเป็นคนดี วันหนึ่งก็อาจได้ว่า ตอนนั้นเห็นคุณเป็นคนดีได้อย่างไร... หรือถ้ารักเพราะคุณเป็นคนดี ก็คงเป็นที่ที่หาคนอื่นมาพูด คำนี้ใช่ว่าจะง่ายที่สุด...

....จงฟังคนที่บอกว่า รักคุณ และไม่เข้าใจว่าทำไมถึงรัก นั่นแสดงว่าใช้หัวใจรัก ไม่ว่าจะวันข้างหน้า คุณจะเป็นอย่างไร หัวใจก็จะยังไม่มีเหตุผลในการรักอยู่ดี

...จะเลือกคนที่ใช้หัวใจรัก หรือคนที่ใช้สมองรัก.....ขึ้นอยู่กับคุณ

เสน่ห์ของความต่าง

เรื่องของคน 2 คนที่แตกต่างกันเกือบทุกด้าน ยกเว้น.....ความรู้สึกที่มีให้กัน

เขาชอบดำ.....เธอชอบขาว

เขาชอบเพลงไตเติ้ล.....เธอฟังเพลงสบายๆ

เขาตัวสูง.....เธอไม่สูง

เขาเรียนไม่เก่ง.....เธอที่อุปเกือบทุกวิชา

เขาเก่งกีฬา.....เธอไม่เคยวิ่งทันใครเคา

เขาชอบเสียงเครื่องยนต.....เธอเกลียดความเร็ว

เขาชอบฝน.....เธอกลัวเสียงฟ้าร้อง

เขาเป็นคนเงียบๆ ไม่เรื่องมาก.....

เธอราเริงและจำเป็นตองมีคนอยู่รอบด้าน

เขาเก็บความรู้สึกและระบายลงสมุดบันทึก

.....เธออ่อนไหว ซึ้งเหงา และซึ้งรู้สึก

เขาหน้าตาซึ้งเพราะมองไม่เห็นคางของตัวเอง.....

เธอรองให้ให้ความเดียดายที่เกาะกุมหัวใจ

เขาชอบเก็บตัวอยู่คนเดียวในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ

.....เธอชอบมิตรภาพที่ใครต่อใครมอบให้

แต่กระนั้น

ผู้คนมากมายที่รายล้อมก็ไม่ได้ทำให้เธอหายว้าวเหว

ทุกครั้งที่เขาเหงา.....

เธอจะนั่งอยู่ข้างๆโดยไม่เรียกร้องความสนใจ

ทุกครั้งที่เขาเหงา.....

เขาไม่มีคำปลอบโยน เพียงแค่ก้มมือเธอไว้

ทุกครั้งที่เขา มองเห็นเงาตัวเองในกระจก

.....เขาจะเห็นเพียงผู้ชาย...ที่ไร้ความสามารถ

และไม่มีควมสำคัญกับใคร

แต่เธอกลับมองเห็นผู้ชายคนหนึ่ง.....

ที่สามารถปกป้องเธอได้

และมีควมมากมายสำหรับเธอ

ทุกครั้งที่เขาตกเธอจะนั่งหลบอยู่ในมุมหนึ่งของห้อง

ฝนพัดพาความเหงามาให้ เสียงฟ้าร้องเรียกความกลัวมาใกล้
 แต่ทุกครั้งที่ฝนตก เขาจะโทรศัพท์หาเธอ
 และจะอยู่ตรงนั้นจนกระทั่งฝนหยุดตก
แม่ว่าไม่ได้พูดอะไรกันเลยสักคำ
 เขาและเธอ.....อยู่ด้วยกันในความเงียบ....
 .แต่ไม่เคยรู้สึกอึดอัด
 เขาและเธอ.....อยู่ด้วยกันในความเงียบ.....
 แต่เหมือนกับได้พูดคุยกันตลอดเวลา
 เขาและเธอ.....เหงาดูด้วยกัน.....แต่กลับรู้สึกอุ่นในใจ
 เขาและเธอ.....เหงาดูด้วยกัน.....แต่กลับรู้สึกว่าตัวเองมีค่าขึ้น
 นี่คือเสน่ห์...ของความแตกต่าง

หน้าที่ของนาฬิกา

ณ ห้องนั่งเล่นของบ้านhurst ใต้ต้นตองหลังหนึ่ง
 มีนาฬิกาเรือนงามเรือนหนึ่งประดับอยู่บนผนังของห้องนั่งเล่นนั้น
 เข็มนาฬิกาทั้งสามบนหน้าปัดนาฬิกาเรือนงามนี้ต่างภูมิใจ
 ในหน้าที่ของพวกตนที่ได้บอกเวลาอย่างเที่ยงตรง
 แก่เจ้าของบ้านและผู้มาเยือนมาโดยตลอด

วันหนึ่งเจ้าเข็มวินาทีสีแดงสดรูปร่างเพรียวบาง
 รู้สึกเหน้อยหน่ายกับภาระหน้าที่ของตัวเอง
 ที่ต้องตรากตรำเดินอยู่บนหน้าปัดตลอดเวลาอย่างเหน็ดเหนื่อย
 ในขณะที่ในวันหนึ่งๆเจ้าเข็มสั้นและเจ้าเข็มยาวไม่ค่อยได้เดินสักเท่าไรเลย
 เจ้าเข็มวินาทีจึงรู้สึกว่าตนถูกเอารัดเอาเปรียบอย่างมาก จึงโวยวายออกไปว่า
 “ ขาหน้ไม่ไหวแล้วนะ พอก็เถอะ
 ขาเหน้อยเหลือเกินกับการทำหน้าที่ของข้า
 พวกเจ้าเอาเปรียบขา ข้าไม่เคยได้พักอย่างพวกเจ้าบ้างเลย
 ข้าไม่อยากเดินอีกต่อไปแล้ว พอกันที “
 เมื่อได้ฟังดังนั้น
 เจ้าเข็มสั้นจึงบอกกับเจ้าเข็มวินาทีไปด้วยเสียงอันแหลมเล็กกว่า
 “ โอ๊ะ.....โอ้!! โถๆๆๆเจ้าเข็มวินาทีเอ๋ย
 เจ้าหาวาพวกขาเอาเปรียบยังหรือ?
 เจ้าจมองดูรูปร่างของขาสี อ้วนอู้อยู่ อ ่า ยและยังตัวสั้นเตี้ย
 แถมขายังมีหัวที่โตมุกอีกต่างหากขาต้องแบกหัวหนักๆนี้ไว้ตลอดเวลาเลย
 กว่าขาจะเดินได้แต่การนี้ขางยากลำบากกว่าเจ้าเป็นไหนๆ
 แล้วอย่างนี้เจ้าจะมาหาวาขาเอาเปรียบเจ้าได้อย่างไรกัน”
 เจ้าเข็มยาวก็กล่าวเสริมว่า
 “ เจ้าเข็มวินาทีเอ๋ยเจ้าคงไม่รู้หรอกนะว่า
 ขาแอบอิจจาเจ้าที่เจ้ามีรูปร่างเพรียวบางสามารถเดินได้อย่างคล่องแคล่ว
 และมีสีสีแดงสดใสสะดุดตาเช่นเจ้านี้ ผิดกับขาหนักที่ตัวดำและหนาเทอะทะ “
 “ ไม่จริง พวกเจ้าโกหก ไม่ต้องมาหลอกขาชะให้ยาก
 บอกว่าขาดูอย่างนั้นอย่างนี้ ทำไมไม่มาเป็นขาตูบ้างละ
 ขาจะได้พักผ่อนเสียที “

เจ้าเข็มนินาที่กระแทกเสียง
เจ้าเข็มนินาพิกาทั้งสามจึงสลับหน้าที่กัน
โดยที่เจ้าเข็มนินาทำหน้าที่แทนเจ้าเข็มนินา
ขณะที่เจ้าเข็มนินาทำหน้าที่แทนเจ้าเข็มนินา
ส่วนเจ้าเข็มนินาที่ได้นอนดูเพื่อนๆเดินตามหน้าที่ใหม่
มันดีใจมากที่ไม่ค่อยได้เดินสักเท่าไร
เพราะมันทำหน้าที่แทนเจ้าเข็มนินา